

DIRECTOR

Dr. AUGUSTIN POPA

Redacția și administrația
BLAJ, JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE:

Un șir garmond: 6 Lei. La
publicări repetate după
invoială

Unitatea

REDACTOR

Prof. DUMITRU NEDA

ABONAMENTUL

Pe un an . . . 200 Lei

Pe 6 luni . . . 100 Lei

Pentru străinătate 400 Lei

Foale bisericescă-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

Hristos a înviat!

(+). Veselia celor răi e numai de suprafață vremelnică. Pentruca în curând să lase loc durerii fără margini și fără sfârșit. Asemenea și tristărea celor buni trece cu degrab, întorcându-se într-o bucurie adâncă și statornică. Vinerii Patimilor îi urmează, mai repede de cum ar visa răufăcătorii, Dumineca Învierii cu mângâierile și strălucirile biruinței binelui. Răstignitul înviat va rămânea în veci neafumită vistierie de lumină pentru toți câți, înfruntând orice vrăjmașie, vor păși în urmele Lui, răzimași pe făgăduința că purtând crucea Lui vor fi părtași și slavei Lui.

1. Sufletul lui Hristos se reîntoarce, în zorii zilei celei de a treia dela Patimire, la Trupul ce fusese dat cu sâlnicie sălbatică morții de uneltele celor ce-i voiau Lui rele. Lumina cea din lumină se unește din nou cu tovarășul său de lut, care-i slujise cu credință treizeci și trei de ani îndurând frig, foame, sbicuire, încununare cu spini, pironirea pe Cruce și străpungerea cu lancea. Acum acelea au trecut și nu-i mai rămâne decât să fie sălaș luminos și îndumnezeit al Cuvântului de care nimic nu-l va mai despărți în veci de veci.

Nu uita, ori de câte ori te vei apropia de Masa Sfântă, că tu te împărtășești tocmai de acel Trup martirizat și apoi preamărit, și cere cu căldură euharisticului Isus să pătrundă și făptura de fărnă cu simțimentele ce au sălășluit stăpânitoare în inima Lui pe când purta încă trup patimitor.

2. Ce lămurit vedem în lumina praznicului Învierii adevărul adagiului: Per cruceam ad lucem! Și vorba apostolului: Nu pot fi ai lui Hristos cei ce nu-și răstignesc poftele și patimile. Moliciunea e miasmă de mlaștini, nu aier tare de înălțimi. Și cei cari petrec în atmosferă de băltoace, vor cădea jertfă nesocotinței și lașității lor. Li-se vor întuneca zările, le vor scădea energiile, vor fi buimăciți de suflările vânturilor purtătoare de toxice; vor împotmoli în noroiu. Primejdia aceasta poate preîntâmpinată numai într-un chip: prin înfrângere straznică, chiar și fiind vorba de plăceri certe. E așa de înțeleaptă observația s. Gregoriu Marele: Cel ce nu vrea s'apuce pe panta lucrurilor neierate, să se păzească (de multe, și de multe ori) și de cele iertate. Fiindcă foarte în curând vor săvârși și ceea ce nu-i iertat, cei ce fac toate acestea sunt îngăduite. (Clemente Alexandrinul).

— A-și maximă călduzitoare din vorba unui sfânt: Nu vreau să fiu mădular delicat sub Capul Hristos încununat cu spini. Privește des, cu ochii minții, coana împăratului mării, dar ia aminte că poartă după înviere, ca un titlu de glorie, semnele pătimirii: Toma își adâncește degetele în semnele ivoanelor și în spărtura făcută de sulit. Și tu crezi că vei intra în împărăția luminei celei neșterate, după învierea obștească, cu un trup care n'a știut ce-i înfrânarea, nici n'a avut parte de ceea ce se cheamă carne de bunăvoie? Te înșeli!

Trece chipul lumii acesteia și nu avem aici cetate stătătoare. E drept. Dar asta pe închinămintă Celui ce cu moartea sa a biruit moartea, nu-i tristează. Dimpotrivă, le ridică ochii spre ceriu, unde se află Mântuitorul ce s'a înălțat acolo ca să le gătiască și lor sălaș în slăvilile de sus. Și credința neclătită a tuturor veacurilor creștine aceasta a fost și va fi: Vor intra într-o bucurie Stăpânului celui din ceriuri toți și numai ei ce vor trece prin vieță străduindu-se mereu să urce pe calea arătată de El, în spiritul Lui. — Cei ce nu desprind această indicație din chiotele sfântă veselie a Paștilor, aceia n'au prins nimic din sensul acestui praznic al praznicelor și străbătoare a sărbătorilor Legii celei Noue.

Temeiul nădejdilor noastre

Pe drumul Emausului — Dojană aspră — Taina biruințelor întru Domnul

de prof. DUMITRU NEDA

Sgudirile puternice pot avea asupra omului o înfrurire covârșitor de deprimantă. Mai ales dacă în urma isbiturilor primite își vede spulberate cele mai dragi visuri, fără să mai întrezăriască vre-o dără de lumină ce ar îndreptăți nădejdea ieșirii dintre zidurile năruite. Abătut și vlăguit sufletește, cel lovit de mâna sorții nu mai vorbește atunci de ceea ce-l încânta odinioară și-i da aripi închipuirii și însuflețirii, decât cu glasul scăzut al disperării: „Iară noi nădăjduiam“... Par'că s'ar fi scurs veacuri de când le zimbise, pentru o clipă, steaua fericitoare a izbânzii cu dorul căreia li-se stinseseră și moșii și strămoșii.

Starea aceasta sufletească e dintre cele mai primejdioase. Duce la apatie și la inactivitate. Când viața e strădanie și mișcare; luptă fără răgaz cu răul din noi și din jurul nostru. Pe vreme cu soare, ca și în furtună, ori prin viforniță. Legea tuturor războaielor și taina tuturor biruințelor e doar' cea formulată atât de pregnant de mareșalul Foch: Să stărui pe câmpul bătăliei, făcând față dușmanului, cu un pătrar de oră mai mult decât el. Și biruința e asigurată.

De pătrarul acela de oră atâră totul. Și acel pătrar binecuvântat e dat tuturor celor ce luptă sub steagul lui Hristos. Bisericeii și singuraticilor. Mărturia alor aproape douăzeci de veacuri de viață a Miresei Domnului e o dovadă decât carea nu cunoaște istoria alta mai elocventă. Câți nu i-au cobit pierirea și de câte ori nu i-s'a prorocit apropiatul sfârșit! Pentruca în, relativ, scurtă vreme, să fie rușinați cei ce i-au voit ei rele și să fie dați de minciună toți falșii proroci ce-i prevestiau apunerea. *Fluctuat, nec mergitur*. Poate fi isbită de valuri furioase, dar nu poate fi scufundată corabia Bisericeii. Acesta-i adevărul ce n'a fost desmințit niciodată și nici că va fi.

Cei doi ucenici, învăluți de întunecul Vinerii Patimilor, mergeau spre Emaus cu suflete strivite de desnădejde. Săvârșirea tragică din viață a Aceluia de care legaseră cele mai înflorite nădejdi de izbăvirea lui Israil din robia politică în care căzuse, îi sdrobise în toată puterea cuvântului. Și acum nu mai vedeau nici o ieșire din această noapte neagră ce se lăsase, apăsătoare, asupra lor. Dar chiar atunci, când socotiau că, pentru ei și pentru ai lor, s'a stins orice lumină, li-se alătură Isbăvitorul înviat și-i întreabă cu pritenescă îngrijorare: „Ce sunt cuvintele acestea de care vă întrebați între voi mergând și sunteți triști?“ Și după ce le ascultă jelanii și îndoielile ce-i copleșiau, îi înfruntă aspru pentru micimea lor de suflet: „O nepricepuților și zăbavnici cu inima a crede

toate câte au grăit prorocii: au nu trebuia a pătimi acestea Hristos și a intra întru slava sa?“ (Lc. 24, 17. 25—26).

Mare și sfântă vorbă din gura Biruito-rului morții: *trebuia* să pătimească toate câte a pățimit, așa — pe calea pătimirii — având să intre în împărăția slăvilor cerești. — Cine nu vede într'asta cheia întregii istorii a Bisericeii și tălcul tuturor izbânzilor reputate de eroii Crucii în crâncene războiri cu dușmanii lui Hristos și a sufletelor? Că de ce trebuie să fie așa, e o taină a Proniei. Faptul însă rămâne. Și împotriva faptului nu contează vorba. Iar faptul e: prin suferință la biruință. Sângele mucenicilor odrăsește noul neam al creștinilor integri. Pe timpul lui Tertulian ca și în zilele noastre. Prigoana din Rusia și Mexico; prăpădul din Spania și urgia din Germania au desmetecit atâția buimăciți, i-au făcut pe cei buni să-și strângă și ei rândurile, au călit în focul durerii conștiințele creștine, au scos la iveală o mulțime de figuri de sfântă epopee și i-au făcut pe cei oprimați pentru credința lor să și-o trăiască mai din plin ca în vremele de tihnă netulburată.

Pilda *catolicilor germani* e dintre cele mai concludente. La ce a dus toată furia nazistă deslănțuită împotriva mărturisitorilor crezului roman? La o înflorire de necrezut a vieții sufletești. În toate Duminecile și sărbătorile bisericile sunt pline de credincioși la toate liturghiile, deși se slujește fără întrerupere dela 5—11 a. m. Numai la liturghiile dintre 3,10—6,35 ce se celebrează în capela gării din München participă regulat aproximativ 2000 excursioniști. Scrisorile pastorale sunt ascultate cu cea mai mare venerație și luare aminte. De SS. Taine se apropie din ce în ce tot mai multă lume. Asemenea și la exercițiile spirituale pentru mireni iau parte cu miile. Și tot așa la deprinderile așa ziselor zile de reculegere, cu câte 4 meditații. (În eparhia din München șau luat parte la exerciții spirituale mai lungi 10.307 bărbați și femei, și cel puțin tot atâția la deprinderile duhovnicești de câte o zi). În cele dintâiu 2 luni ale anului în curs în Bavaria s'au ținut nu mai puțin de 172 zile de reculegere pentru 12.000 mame de-ale pruncilor cari acum se apropie pentru întâiadată de s. împărtășanie, dându-li-se (mamelor) instrucții cum să-și pregătească pruncii pentru aceea mare zi. Nu se anunță o adunare religioasă fără să se întrunească în jurul amvonului și altarului 1000—2000 credincioși. Războiul împotriva Bibliei a avut drept rezultat răspândirea Bibliei Rösch (Paderborn) în 460.000 exemplare și a Bibliei Keppler (Stuttgart) în

450.000 exemplare. Lucrarea apologetică a prof. Dr. K. Piper: „Ludendorff și Sf. Scriptură” s'a trecut, în răstimp de 3 luni, în 150.000 exemplare. (Cf. *Schönere Zukunft*. (11. 4. 37). Graiul faptelor e limpede. Și pentru cei ce vreau să înțeleagă e convingător. Și totodată edificator pentru toți câți au de înfruntat prigoniri pentru crezul lor creștin integral.

Noi, Românii uniți cu Roma, avem mult de învățat din Scriptură din istoria Bisericii celor trecute vremi și din suferințele roditoare de impozante energii spirituale ale altor asupriți pentru dreapta credință. De aceea, cu gândul la Hristos care, în ziua învierii Sale, lămurește pe cei doi drumeți spre Emaus că până și Dânsul *trebuia* să pătimească și așa să intre în împărăția slăvilor cerești, și întăriți și de atâtea pilde de-ale vieții întru Hristos, departe de a ne lăsa abătuți de nouii îngrămădiți deasupra noastră și de loviturile ce primim, vedem într'asta mâna Tatălui, care ne poartă pe calea Fiului său. — Hristos a înviat după pătimirile de pe Golgotha. Așa va fi și cu noi. Mărire *Răstignitului Inviat*, temeiul nădejzilor noastre de *finală* biruință!

Grecia ortodoxă și enciclica „Divini Redemptoris”. Am mai reținut momente de superioară înțelegere creștină la biserica și în periodice și ziare ortodoxe grecești. Și facem la fel și acum, încreștând, după *Observatore Romano* (22. 4. 37), câteva rânduri de justă și demnă apreciere a enciclicel papale „Divini Redemptoris” apărute în respectabile organe de publicitate din Grecia ortodoxă.

Într'unul — în *Ethnos* — se scrie: „Scrisoarea Capului Bisericii Catolice pentru o acțiune împotriva comunismului conține adevăruri adânci, cari nu pot trece nebagate în seamă nu numai din partea catolicilor dar nici din a celeilalte părți de lume, după ce prestigiul Papalității nu poate fi tăgăduit și cuvântul său are o repercusiune enormă și inevitabilă asupra opiniei publice”. Același ziar apoi, rezumând punctele principale ale enciclicel, observă că țările cari au urmat politica socială

enunțată de scrisorile Pontificilor Romani, de ex. cu privire la îmbunătățirea condițiilor sociale ale muncitorilor, ori ale echității în legislație, au fost ferite de prăpădul bolșevic.

Alte ziare grecești au purces tot așa, oprindu-se cu tot deadinsul la enciclica din chestie. Dintre acestea fie pomenit unul singur: *Estia* care, după ce face o seamă de declarații ortodoxe, adaugă că scrisoarea Papii, în mijlocul altor manifestații cu acelaș obiect, atrage și reține în chip deosebit asupra sa atențiunea tuturor pentru că e „atât de categorică, oportună, revelatoare și de bărbătească” încât constituie un considerabil eveniment politic, destinat să aibă negreșit consecințe dintre cele mai labitoare și mai însemnate.

Datoria predicării

„Mergeți în toată lumea, vestiți evanghelia la toată făptura...” Poruncă dumnezeiască și de căpetenie, care a schimbat fața lumii întregi. Dătătorul ei, Isus Hristos, i-a înțeles rostul și însemnătatea ce va avea-o în reînvierea omenirii și răspândirea bisericii Sale. Și ca să o releve în toată grandioasa ei însemnătate, a ținut s'o încredințeze ucenicilor tocmai în momentul când cavintele Sale au intrat mai adânc în inimile Apostolilor; înainte de înălțarea la ceru.

Porunca divină avea să revoluționeze lumea. Să-l facă pe Hristos cunoscut lumii întregi. Pe altarele „Dumnezeului necunoscut” trebuiau înscrise viața, învățătura și jertfa de pe Cruce a Dumnezeului celui adevărat, prin predicare.

Biserica i-a dat și-i dă acestei porunci toată atenția cuvenită.

În anii de seminar se pune pond special pe deprinderea în arta cuvântului. Și toate studiile de acolo ce alta vreau decât câștigarea cunoștințelor necesare pentru o propovăduire cu rod a evangheliei? Iar pentru preoții din via Domnului, pe lângă dispozițiile canoanelor, nu lipsesc îndemnul de destul de dese din partea superiorilor.

Situația însă — dupăcum s'a arătat atâtea ori în coloanele acestui ziar — cea ideală. Ba poate e chiar departe de ideală.

Căci, e cu mult mai ușor, în loc de a pregăti temeinic și serios cu cel puțin înaintea, să folosești timpul Utreniei sau al dintre Utrenie și sf. Liturghie, pentru a pune un punct două asupra subiectului, pe care îmbraci apoi în aceeași vorbărie-șabloana dăca e gata. Bună pentru oricine, oricând. Toate cunoștințele intră în cadrul singure predici. Și atunci într'o singură predică de 20—25 minute auzi vorbindu-se de dala despre: primatul lui Petru, Papa, bispreoșie, credință; cu care se mai amestecă și cu granițele ei cari trebuiesc aplicate Mărășești, Horla, Avram Iancu etc., ca să termine cu dorința de a vedea pe acești imburdași în ralu.

În felul acesta nu-i mirare dacă creștinii noștri — pătura de jos — cunosc puțin din toată învățătura bisericii și nu în stare să apere în fața acatolicilor cele elementare adevăruri ale bisericii noastre.

Dacă predicile trebuie să albească înfrăurire asupra vieții credincioșilor, trebuie pregătite bine. Se cere program și plan condus pe un interval mai mare de timp, în care să se trateze anumite adevăruri, fără a amesteca toate laolaltă. Și acest program fie adus la cunoștința credincioșilor. Evenimentul. E bine ca în fiecare Duminică să se aducă la cunoștință subiectul predicii viitoare.

Și dacă poporul află în ele, nu va goale, ci lumina și adevărul lui Hristos, povăduite cu căldură și convingere, le va cercetează pe acestea, mai mult decât discursurile politice.

S'a vorbit și de „remedii”. Pe noi jignit și numai vorba despre ele. Sigur că diile nu i-ar privi pe toți. Cei ce-și imploră datoria sunt de aplaudat.

În tot cazul însă vizitațiile neapăsătoare nu ar putea supăra pe cei ce-și fac datoria. Din contră, aprecierea din partea superiorilor ar fi mai fondată. Și dacă am ști că ne-

Foia „Unirii”

Giulgiul sfânt

De 19 veacuri o bună parte a omeniei cinstește sfintele moaște rămase dela Domnul nostru Isus Hristos, cari sunt părți din instrumentele chinurii Sale, ca bucăți din Cruce, din cununa de spini, piroanele, marama sfiutei Veronica, ș. a., prin cari Domnul, în toate veacurile i-a plăcut să facă multe minuni cu sufletele credincioase și curate. În mare cinste a fost însă și sfântul giulgiu, dus la mormânt de Iosif din Arimatea, pe care Nicodem l'a îmbrăcat cu multe aroame mirositoare și a învelit în el Trupul Mântuitorului, ca să nu se corupă până Duminică dimineața, când acel Trup scump va avea să fie îmbalsamat de acel dol ucenic, după toate regulile pe cari le dictau dragostea lor fierbinte pentru profetul din Nazaret.

În acel giulgiu a stat învelit Trupul Domnului vre-o 33 de ceasuri, după cari părăsindu-l în mormânt, a înviat.

În decursul acestor 19 veacuri a voit Domnul să se arate multor suflete alese, cari de multe ori erau simple, și astfel s'a întâmplat că savanții și omenii de știință nu prea dădeau crezare arătărilor făcute lor. Acum însă, prin sfântul giulgiu, în veacul nostru, a binevoit să se arate oamenilor de știință, și încă tocmai prin mijlocirea științelor, pe cari tot El, care

a făgăduit că va fi cu al său în toate zilele și până la sfârșitul veacului, le-a sădit în omeni. Iată cea mai proaspătă arătare cu ajutorul științei, pe care o aduc din Nr. 18 dela 30 Aprilie 1935 al „Ziarului științelor și al călătorilor”, articol semnat de C. A. D.; pe care îl redau în întregime și fără de nici un comentariu.

Articolul este intitulat: „Razele infra-roșii și fotografia lui Isus”. O nouă minune a Domnului, evidențiată grație progresului făcut de știință.

Modestul autor al articolului, care își ascunde numele sub cele trei inițiale, urmează în felul următor:

„Știința nu exclude Credința, ci dimpotrivă o întărește, este un adevăr ce l'am afirmat de nenumărate ori în paginile revistei noastre. Dar ca știința să mărturisească noul minuni, să le scoată din nepătruns, să le evidențieze, și mai mult, să se plece cucernică în fața lor; iată ceace abia azi, în preajma sfintelor sărbători ale Paștilor din anul de grație 1935, putem să aducem la cunoștința tuturor dreptcredincioșilor creștini.

Dovada s'a obținut prin mijlocirea razelor infra-roșii, cari au scos la lumină din giulgiu cu care corpul Mântuitorului a fost înmormântat, o fotografie autentică de nediscutat a Domnului nostru Isus Hristos.

Cea mai precisă, (dovadă), cea mai reală, cea mai științifică, și cu toate acestea cea mai miraculoasă dacă vreți, a dramei supraomenești

trăită pe vârful Golgotei acum 19 secole, venind categorică din partea științei, a și ce proclamă astfel credința și pe Dumnezeu.

Să precizăm. Nu e vorba de o fotografie luată direct, nici de vre-o dovadă găsită acum. E vorba de evidențierea pe care nu o bănuia, a urmelor lăsate de figura corpului lui Isus pe giulgiul cu care El a înfașurat în mormânt. Evanghelia ne spune după trei zile Isus a înviat. Giulgiul, atunci obiect fără valoare, devine deodată mai sfântă dintre relicvele Bisericii creștine.

Cu toate acestea urma sa a fost dată până în 1206, când Othon de la Roșă găsește și îl aduce la Bizanț, în timpul de a patra cruciată. Iată-l la Besançon, târziu, în urma unui incendiu dispărut și regăsit în 1350 în sfânta mănăstire din localitatea Troyes. De aci este dus la Saint Hippolyte apoi la Chiamay în Belgia, unde un pictor Dürer, îl reproduce cu toate amănuntele un tablou foarte reușit ce se păstrează și azi. Transportat după ani la Chambéry, rămas aici până la 1532, când un al doilea incendiu era gata să-l distrugă cu desăvârșire. Călugărul Savoia, căreia îi aparținea giulgiul, hotărâse atunci să-l transporte la Turin, unde se găsește și azi. Aci la fiecare 30 de ani, el este expus credincioșilor, și omeni din toate țările lumii alcargă să-l vadă și să-l admire.

Între timp știința face progrese. Se lucrează fotografia. Giulgiul este fotografiat și imaginea lui răspândită pe întreg globul.

Prinde o astfel de vizită tocmai în timpul sf. Liturghii, altfel am pregăti predica. Iar superiorul altfel ar putea cunoaște situația. Căci protocoalele, ori cât de bine ar fi conduse, sunt hârtii pe cari poți scrie ce vrei.

Pr. V. Copreanu

Internaționala care lipsește. Se caută mereu adevăruri mântuitoare. Și tot mereu se trimbițează descoperirea câte unuia sau chiar a mai multora. De fapt însă se vâdește repede de tot că nu era ce se nădăduia. Pentru ca după aceea deprimarea să fie cu atât mai strivitoare. Și când te gândești că nu este decât un singur adevăr în stare să izbăvească omenimea: iubirea creștină inspirată de credință! Iar calea în spre el e la îndemâna tuturor. Dar în majoritatea lor oamenii se abat dela acea cale. Unii din prostie, alții din răutate, cei mai mulți lăsându-se târâți de val.

Faptul l-a observat și publicistul francez Vladimir d'Ormesson, care n'a pregetat să deie, prin *Le Figaro*, expresie regretului său că lucrurile stau cum stau, și nu cum ar trebui și cum s'ar putea:

„Ah! ce frumos e — așa scrie dânsul — s'auzi la intrarea Papii în San Pietro, izbucind într'un singur strigăt, toate limbile! Așadar e adevărat că există o fraternitate spirituală. Așadar e adevărat — folosim un cuvânt la ordinea zilei — că există o „Internațională“. De cât această „Internațională“ e cea a iubirii și a credinței, nu a urii și a materialismului. Aceasta nu înțelege să strângă vrăsmășește pumnii. Ea deschide inimile, desface larg brațele... Niciodată n'a fost mai mare lipsă între popoare, și chiar în sânul aceluiași popoare, de tăria de voință necesară pentru adâncirea în acest isvor creștin în care s'a botezat lumea“.

„Și, cum remarcă cineva dela *Sept* (2. 4. 37), niciodată puterile răului nu s'au împotrivit cu atâta virulență iubirii revărsate din acest isvor asupra lumii.

Cuvinte Arhieresti

I.

— I. P. S. pâr. Mitropolit ALEXANDRU dovedește cu SS. Părinți că învierea Domnului e cea mai mare și mai sfântă sărbătoare creștină —

[...] Învierea Domnului! Cine se poate îndoi de ea? „Ca să nu se poată îndoi nimenea de învierea Ta“, zice sf. *Efrem*, „Fost-a pecetluit mormântul, în care Te-au fost pus; piatra fost-a însemnată cu sigil imprimat și pus-au paznici la peștera mormântului. Fiule a Dumnezeului celui viu! pentru tine întâmplatu-s'a, ca mormântul să fie închis cu pecete, și să fie păzit de soldați; căci dacă, o nădejde a vieții noastre! ar fi fost neglijată paza groapei Tale, ar fi putut să spună niște vorbăreți criminali, că tu ai fost furat; prin aceea însă că oameni perversi stărui să pună pe mormântul Tău pecete publică, îți pregătiră o cinste și mai mare“.

„Inșiși soldații“ spune sf. *Augustin*, „trebuiau să fie mărturie, dacă numai volau să spună adevărul; ci sgârzenia care îl sedusese pe învățăcelul și însoțitorul lui Hristos, seduse și ceata soldaților care păzise mormântul. Vă dăm bani, li se spuse, și spuneți: până când dormeam, veniră învățăcelii și l-au dus! Oamenii cuminți, lată-i poticnindu-se puternic. O violență nenorocită, cât ești tu de orbită în măsură atât de înaltă părăsești tu lumina unei judecăți religioase, te provoci la mărturie ce dormeau? Ai dormit cu adevărat tu însași, atunci când ai născocit-o aceasta și ai dat o sminteală atât de puternică!“

Iar ca ciclul dovezilor să fie complet, să-l cităm și pe *Venerabilul Beda* (In Luc. 24). „Spre dovedirea adevărului învierii sale, Domnul lasă nu numai să fie pipăit din partea învățăcelilor, ci și mănă împreună cu dânsii, nu ca și când ar avea nevoie după înviere de hrană, sau ar fi voit să indice, că la învierea pe care o așteptăm am avea nevoie noi de

hrană, ci pentruca în chipul acesta să dovedească realitatea și adevăratatea trupului înviat, ca nu cumva să creadă că nu e trup ci duh și că li se arată nu trupește ci numai în închipuire. El mănă nu din nevoie ci ca având putere; pentrucă altfel înghite apa pământului însetat, altcum raza fierbinte a soarelui. Cel dintâiu o face din nevoie, aceasta prin puterea sa“.

Și însfârșit același *Augustin* ne mai spune: „Să nu-l ascultăm pe acela cari neagă, că același trup al Domnului pe care l-au așezat în mormânt, a reînviat iarăși. Dacă n'ar fi fost chiar același trup, nu ar fi spus învățăcelilor săi după înviere: Uita-ți-vă la mâinile și la picioarele mele căci eu sunt, pipăți-mă și vedeți! căci duhul carne și oase nu are, cum mă vedeți pe mine având. Ar fi blasfemie dacă s'ar crede, că Domnul, adevărul însuși, a putut să mințescă și numai într'un singur lucru“.

Cu adevărat învierea Domnului nu se poate tăgădui. A înviat, prin propria-i putere a ieșit din mormânt, repetăm și noi cu sfânta mucenică *Margareta*, și de asta ne bucurăm și strigăm Aliluia! Prin asta ne-a dovedit El puterea dumnezeirii sale; și de aceea credem în dânsul și preamărim numele Lui și ne dăm viața pentru învățătura sa, — spunea dânsa în fața Prefectului Olibrius.

Ce bine spunea sf. *Ambrosie*: „Celce n'a voit să coboare de pe Cruce, s'a sculat din morți. A zdrobit moartea prin înviere, a fost mai mult decât a menține viața prin coborîrea-l de pe cruce“.

Pe dreptul deci este socotită învierea Domnului cel mai însemnat eveniment, cea mai ilustră faptă săvârșită de Domnul, față de care faptă se întunecă toate celelalte fapte și evenimente din lungul și largul lumii, din lungul și al faptelor istoriei omenirii.

Pe dreptul a numit deci biserica ziua de

milia domnitoare a Italiei autoriză pentru prima dată către sfârșitul secolului trecut pe *cavalerul Pla* să ia un clișeu înainte ca relicva să fie închisă pentru alți 30 de ani în cușorul său.

Atunci s'a petrecut prima revelație. Developându-și placa, Pla a văzut apărând pe negativul său figura lui Isus, clară, precisă, admirabilă.

Își poate oricine închipui emoția cercurilor științifice și religioase. Au fost atunci, se înțelege, increduli cari au bănuț diferite trucaje ale fotografului, dar au fost și învățați curajoși cari s'au așternut pe lucru, pentru a lămurii misterul acesta.

Văzut cu ochi liber, giulgiul de un galben deschis par'că decolorat, nu prezintă decât anumite fâșii de o culoare puțin mai închisă. Nimeni nu s'a gândit să dea vre-o importanță acestor pete. Astăzi chiar, un observator neprevenit încă n'ar putea să reconstituie ceva cu ajutorul lor. Dară ceea ce retina noastră imperfectă n'a fost în stare să descopere atâta timp, ochiul pătrunzător al științei omenești a reușit să evidențieze. Și trezeci de ani mai târziu, în 1933, cu ocazia anului sfânt, noile clișee luate cu ajutorul razelor infra-roșii, au confirmat neîndoiios existența imaginii sfinte.

Un lucru trebuie subliniat cu toate acestea, și-l facem, pentru a fi drepti. Biserica nu s'a opus nici unei cercetări, n'a împiedecat nici un examen. Ea a acceptat totul. Analize chimice, expuneri la fel de fel de radiații, expertize, examene cu microscop, fotografii în ultra-violet

și infra-roșii, totul a fost admis de biserică spre a convinge pe toți, și totul a fost încercat de știință spre a lămurii pe cel ce încă se mai îndoiau.

Astăzi nici o îndoială nu-și mai are rost.

Nu vom descrie nici toate experiențele făcute de învățați pentru a stabili procesul de înregistrare al chipului sfânt, dar vom rezuma concluziile la cari au ajuns. Un giulgiu impregnât de mirodenii și substanțe rășinoase, se înnegrește sub influența sudoarei și a vaporilor amoniacali degajați de suprafața pielii. Pânza este cu atât mai impresionată cu cât se găsește mai aproape de corp. În ori ce caz înegriră conturează urma corpului, dar nu înregistrează liniile feței și ori cum, pentru ca procesul acesta să aibă loc, este nevoie să treacă un timp de cel puțin o săptămână. Pe giulgiul Mântuitorului înegriră nu este vizibilă. Linfolul n'a stat deci în jurul corpului decât un timp foarte scurt. Indirect concluzia aceasta constă în prima mare minune a Domnului: învierea Sa după trei zile. Dacă ea n'ar fi avut loc, atunci giulgiul ar fi prezentat înegriră caracteristică pânzelor ce rămân cel puțin o săptămână în contact cu corpul celui mort. Direct, concluzia de mai sus întărește cea de a doua minune: înregistrarea în chip miraculos, nu numai a feței Mântuitorului, dar și a corpului cu urmele lăsate de flagelație, de crucificare, de lance și sângele vărsat pentru lertarea păcatelor noastre.

Din amintirea sfântă ce reprezintă până

acum giulgiul Mântuitorului, pânza aceasta s'a transformat azi — grație științei —, în mărturia vie a dumnezeirii Domnului nostru Isus Hristos.

Iată de alt fel cum descrie dl. *Gerard Cordonnier*, inginer și diplomat al Institutului de optică din Paris, fotografia giulgiului obținută la infra-roșii acum doi ani (adecă acum patru, în 1933. Nota transcriitorului):

— Fotografia ne înfățișează fața pătată cu sânge, dar fără coroana de spini. Broboane sângerânde strălucesc între firele de păr. Pe frunte o picătură sinuoasă se pierde între sprâncene, oprită poate de spinii coroanei, poate de cutele frunții contractată de durere.

Ochii sunt închiși, pecetluiți de lacrimi sau poate de scuipații călailor. Nasul este sgârțiat, bărbia umflată, mustața și barba în desordine.

Să privim acum urma sângerândă lăsată pe giulgiu. Pe imaginea negativă ea apare la stânga. Are forma unui trunchiu așezat aproape de regiunea ușor înegrită de foc. Marginea mai închisă a arsului se oprește însă temătoare lângă pata de sânge atât de elocventă și de mișcătoare. Rana se vede perfect. Ea are patru centimetri lungime și lățimea exact cât un vâr de lance. E făcută deasupra celei de a șasea coastă și trebuie să fie la o adâncime de 10 cm. pentru a fi atins inima în auriculul drept, singura cavitate care mai conține sânge după moarte.

Rana dela mână se găsește în dreptul

Paști: una a Sămbetelor împărătească și doamnă.

Cu atât mai vârtos se întărește această credință a bisericii, dacă reflectăm și la ceea ce spune același sf. Augustin: „Ziua învierii Domnului este viața pentru cei morți, iertare pentru cei păcătoși, slavă pentru cei sfinți”.

Viață pentru cei morți! — Nu spunea însuși Domnul: „Eu sunt învierea și viața; cel ce crede întru mine, de va și muri, va fi viu” (Ioan 11, 25). El este doară cel întâinșcut din morți, după care urmează șiragul nesfârșit al celor înviași prin puterea dănsului, care cu moartea pe moarte a călcat.

Iertare pentru cei păcătoși. — Este știut doară că taina iertării păcatelor, puterea de a deslega păcatele le-a dat-o apostollor imediat după învierea sa glorioasă din morți: „Luați Spirit Sfânt. Căroră le veți ierta păcatele, iertate vor fi și căroră le veți ținea vor fi ținute”. Și în sfârșit, slavă pentru cei sfinți — Doară după învierea sa din morți înălțat-a la ceruri, trimițând pe Spiritul său sfânt în lume, Spirit prin care tot sufletul viează și prin curăție se înalță, Spirit Sfânt, prin care izvoresc izvoarele harului, adăpând toată zidirea spre rodire de viață. Sfinții sunt sfinți numai prin Fiul cel înviat, care ne-a trimis pe Spiritul Său Sfânt, carele toate le împlinește, pe vistierul bunătăților și dătătorul de viață, carele s'a așezat în sufletele sfinților, curățindu-i de toată spurcăciunea.

Iată tot alătea motive, de a proclama învierea Domnului, praznicul Invierii, drept cea mai mare și mai sfântă sărbătoare, și să ne îndemnăm luminat a ne bucura și veseli într'ansa.

II.

— **Preaș. ALEXANDRU al Maramureșului îndeamnă la acțiune organizată față de atacurile și unelirile dușmanilor de multe feluri** —

Adevărul învierii Domnului, și tot ce razimă pe acest adevăr, este, Venerați Frați și Iubiți Fii, după vorba cunoscută a sf. Pavel, în anumit înțeles, temelul întregii biserici și

cutel ce se formează când închidem pumnul. Călăii și-au cunoscut meseria. Experimente făcute ulterior pe un braț amputat, au arătat că un cui bătut în mijlocul palmei nu întâmpină o rezistență suficientă și că o greutate relativ mică atârnată de mână provoacă o sfâșiere a cărnil, cuiul alunecând dealungul oaselor metacarpene. Din contra, un cui bătut în dreptul oaselor carpiene oferă o rezistență suficientă și brațul poate suporta atunci o greutate oricât de mare fără să cedeze. Barbarie fără margini, cruzime împinsă dincolo de orice limită, abrutizare vrednică numai de călăii Domnului.

Și inginerul Cordonnier continuă să explice cu aceleași amănunte rănile dela picioare, rana dela umăr făcută de cruce în timpul urcării Calvarului și urmele biciuiri la care a fost supus Mântuitorul.

În Mai 1934, se produse o nouă revelație. La Argenteu, cercetătorii au trecut la examinarea tunicii cu care a fost Isus îmbrăcat până în momentul crucificării, și care se găsește actualmente păstrată în catedrala din această localitate.

De unde fotografiile de până acum nu arătau nimic deslușit, ochiul omenesc ca și plata fotografică înregistrând o simplă tunică de culoare perfect uniformă și închisă, razele infra-roșii au dat din nou la iveală toată suferința Fiului lui Dumnezeu (în articol: „Fiul și Domnul” Nota tr.).

Toate rănile, toate petele de sânge, toate urmele de carne vie rămase din cauza flage-

a întregii noastre vieți creștinești: „Dacă n'a înviat Hristos — spune el cu toată hotărîrea — zadarnică este propovăduirea noastră și zadarnică este credința noastră” (I. Cor. 15, 14). Și aceasta cu deosebire pentru încrederea, pe care biruința lui Hristos trebuie s'o trezească în inima celorce l-am jurat credință nestămutată și veșnică. Învierea lui este biruința lui și biruința lui este și biruința noastră, după cuvântul ce ni-s'a spus: „Incredeți-vă, eu am biruit lumea” (Io. 16, 33). De aceea putem auzi mereu, în aceste zile de luminat praznic, cuvântul răspicat și atât de încrezător al bisericii: „Să se scoale Dumnezeu și să se risipească vrășmașii lui. Precum se risipește fumul să se risipească, precum se topește ceara de fața focului. Așa să piară păcătoșii dela fața lui Dumnezeu, iară dreptii să se veselească”.

Vrășmașii lui Dumnezeu?! — Sună destul de ciudat acest cuvânt. Pentru că dacă este de înțeles și oarecum firesc, ca noi oamenii, slabi, cu scăderi și cu atâtea greșeli, să avem vrășmași în cel mai tari, mai fără scăderi, ori pe cari l-am vătămat cu greșelile noastre, s'ar părea că Dumnezeu nu poate să aibă vrășmași.

[...] În Dumnezeu — cum îl cunoaștem cu mintea și cu lumina credinței — ca și în toată chivernisirea lui peste lume și în toată purtarea lui de grije pentru mântuirea noastră, nu este nimic ce ar putea sluji ca temelie pentru gânduri de ură și răsbunare, ci chiar dimpotrivă, totul ne chiamă la supunere, ascultare și dragoste. Dar mintea întunecată de păcat și voința robită de patimi a făcut ca bunul Dumnezeu să poată fi totuși dușmănit nu numai de diavolii iadului, ci și de atâția ucenicici ai lor de pe pământ, cari se iau, parcă, la întrecere cu aceștia, în vrășmașia ce-i poartă... O seamă de conducători de popoare — și încă din cele mai mari — cearcă să sdrobească puterea Crucii mântuitoare, unii prin nimicirea oricărei credințe și a tuturor altarelor, iar alții prin întunecarea credinței primite de sus și prin înlocuirea altarelor vechi, ale jertfei neprihănite, cu altele noi, cari se împotrivesc rânduielilor sfinte ale Domnului.

lașiei, toate, dar absolut toate, au apărut exact de același formă, de același mărime și în același loc, ca și pe giulgiul dela Turin.

Potrivirea aceasta e într'adevăr mișcătoare, cele două relicve autentificându-se reciproc, dar mai ales proclamând, alături de noi, minunile Domnului și puterea lui Dumnezeu”.

Până aici articolul.

În ce privește fața Mântuitorului înregistrată în giulgiul sfânt, să nu crezeze nici o dificultate versicolul 7 din Evangelia dela Ioan, Cap. 20, unde se zice: „— Și măhrama care fusese pe capul lui, nu împreună cu giulgiurile, ci deosebi, învăluită într'un loc” — Se vede că trupul Mântuitorului a fost învăluit întreg într'un cearceaf, preste care separat s'a mai adaus o legătoare pentru cap, ca giulgiurile cu mirezmele să vină în contact cu gâtul și cu fața ca să nu se descompună până a treia zi, când avea să fie îmbalsamat și învăluit, nu în simplu giulgiu, ci în fășii de pânză tare, care ajunge până la lungimea de 50—60 metri după obiceiurile Egiptenilor, pe cari însă Israelii n'au ajuns să-i imiteze întru mumificarea cadavrelor, cum ar fi vrut. N'au mai ajuns însă evlavioșii ucenici să mai completeze îmbalsamarea, căci a treia zi des de dimineață, Mântuitorul, lăsând în mormânt cele de îngropare, a înviat ca un Atotputernic.

Dr. Nicolae Lupu

Dar nu „nu s'a scurt mâna Domnului” (Is. 59, 1). O dovedește aceasta chiar hotărîrea pe față ce s'a adus acestor vrășmași ai lui Dumnezeu din partea Capului creștinătății și lupta aprigă ce s'a pornit, pe această înfruntări, în toată lumea creștină, tra celorce vreau să ne răpească cea scumpă comoară: credința în Isus cel înviat și în biruința Celui ce a treia zi a înviat. În această credință, să ne rugăm și noi multă smerenie: „Să se scoale Dumnezeu și să se risipească vrășmașii lui”.

* * *

Dar hotărîrea noastră nu poate și nu trebuie să se oprească la această rugăciune. Cu am mai spus-o și în cartea Noastră din care ea trebuie să facă din ea un temelie de acțiune organizată, prin care toți cari ținem la Dumnezeu și la Crucea lui, toți cari credem cu adevărat în minunea de Paști a învierii și a biruinței finale, să ne strângem mănunchii și să lucrăm din răspuseri, pe toate căile, pentru înfrântarea cât mai desăvârșită a împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Cuvintele atât de cunoscute, sfânt și dumnezeesc program, din rugăciunea Domnului: „Sfințească-se numele tău, vină înălțarea ta, facă-se voia ta precum în cer și pe pământ”, nu trebuie să mai rămână o comoară tănuțită, ascunsă între cei prapăreși ai locușel ce ne adăpostește familiile trebuesc scoase în ogradă, pe străzi, în sate și orașe, în județe și țară. Trebuesc vesele, cu vreme și fără vreme, și trebuie gătite — fără a ne feri pentru aceasta, dacă secer de jertfe și lupte —, ca cele ce vestim să primite și trecute ca înfăptuirii creștinești, toate așezămintele noastre de obște. Căci vrășmașii Domnului — acești fii ai întunecării, cari „de Dumnezeu nu se tem și oamenii nu se rușinează” — știu să stea alături în toate și să pună mână la mână pentru împlinirea binele și a face să stăpânească răutatea și ura, ar fi o adevărată trădare Crucii și a Celui ce ne-a învățat s'o cinstim: dacă noi, fiii lumii, nu ne-am strădui, măcar în aceeași măsură, pentru biruința adevărului a dreptății și a păcii creștine.

Pentru a putea face însă aceasta, secer să așăptăm mereu credința din noi și să trăim zi de zi — în gândurile, vorbele și faptele noastre — după această credință. Pentru aceasta se cere să nu ne mulțumim cu o simplă gură spovedanie de Paști, făcută poate și a cea de mântuială și pentru ochii lumii, ci să căutăm a ne pune, cât mai adeseori, în starea fericitoare de-a ne putea apropia de frica lui Dumnezeu, cu credință și cu iubire de potirul sfintei împărățării. Pentru aceasta se cere, ca la orice mișcare religioasă bisericească — fie că a isvorit din lipsurile noastre de acasă, fie că a pornit din îndemnul Noștrii de alcea; la grija pentru lăcașul Domnului și podobeale lui, la orice treburi obștești ale parohiei, la mișcările de sfinte întovărășiri (Agresiuni mariane șcl.), la colectele de orice natură, adevărate măsurătoare ale credinței și la toate celelalte lucrări de cari Vișe Grădește din amvon ori din ușa altarului — să ne înrolăm cu toții ca unul, lucrând cu răvnă sfântă și cu adevărată întrecere în slujba Celui ce ne-a dat mărta sărbătoare de astăzi.

Cum ar înceta atunci toată vrajba dintr-un noi! Cum n'ar mai fi pricinile supărătoare pentru un loc mai de frunte în biserică! Cum s'ar alege în curatorat, ori la cutare slujbă de cantor sau crâșnic, tot cel mai potrivit pentru ele și cum s'ar strădui cu toții să-și plătească fără multă târguială și mai ales fără așteptare să fie dați în judecată, datorii ce au față de biserică, ori față de preotul care-i slujește. Cum nu s'ar mai mesteca treburile politice și

rostrile bisericii și ale credinței! Cum n'ar mai fi pricina pentru a se veni cu amenințări de lăpădare de lege și cum s'ar întoarce înapoi la Hristos și biserica lui, singură mântuitoare, toți pe cari amăgirea lumii și a banului, ori înșelăciunea celui ce „mîncinos este și tatăl mîncinilor” (Io. 8, 44) i-au îndepărtat — să sperăm, că nu pentru totdeauna — din mijlocul nostru! Cum s'ar împlini atunci, în sfârșit — nu numai prin puterea lui Dumnezeu, ci și prin munca și vrednicia noastră — rugăciunea pusă în fruntea acestor cărți de sf. învățătură: „Să se scoale Dumnezeu și să se risipească vrășmașii lui. Precum se risipește fumul să se risipească, precum se topește ceara de fața focului!”

III.

— Preasf. IOAN al Lugojului arată căle cari duc la adevăratele bucurii ale învierii —

[...] Biserica este mama noastră cea mai bună. Ea știe, că omul stă din trup și din suflet. Dacă se îngrijește în aceste zile de lipsurile trupului, cu mult mai mult se îngrijește de sufletul nostru, și ne dă sfaturi și îndemnuri înțelepte ca intrădevăr să și avem parte din bucuria sufletească, pe care o aduc Paștile.

Vedeți, cum fac femeile cele harnice, cari sapă și plivesc de atâtea ori grădina, ca să stărpească din ea și cea mai mică buruiănă, pentru ca legumele să aibă aer și soare destul, și hrana din pământ să nu le-o fare buruienile. La fel ne îndeamnă și Biserica să facem cu grădina sufletului nostru, să o corărim cu post și rugăciune, și mai ales prin o bună spovedanie, după care să primim sfânta Cuminecătură, care este hrana cea mai cu saț a sufletului omenesc. Aceste le cunoașteți foarte bine, Iubiții Mei Fii Sufletești; și n'aveți lipsă ca eu să Vi le spun din nou. Doresc totuși să Vă zic câteva cuvinte, ca să-mi împlinesc slujba grea de Apostol și astfel să Vă ajut ca să aveți într'adevăr parte de bucuria sufletească, pe care o aduce creștinilor buni Isus cel înviat.

Sfântul Ioan Evanghelistul are niște cuvinte foarte frumoase, pe cari s'ar cădea să ni-le însemnăm cu toții. El zice: „Știm, că tot cel născut din Dumnezeu nu păcătuiește...; se păzește, și răul nu se atinge de el”. Cu alte cuvinte, Sfântul Ioan zice: Prin sfântul botez prin taina spovedaniei, și mai ales prin Sfânta Cuminecătură, în sufletele noastre se altoiește firea dumnezească, încât noi putem rosti fără nici o frică înțeleptele cuvinte, pe cari le-a zis Sfântul Pavel Galatenilor: „Cu Hristos împreună m'am răstignit; iar de viez (sau trăiesc), de acu nu mai viez (adecă nu mai trăiesc) eu, ci viază (și trăiește) întru mine Hristos”.

[...] Voi știți foarte bine că un păr sălbatic, după ce a fost altoit, nu mai este la fel cu frații săi, cari au ieșit din sămânța aceluiaș păr pădureț. Nu-l mai seamănă nici coaja, care la cel altoit este mai netedă și de o culoare mai plăcută. Florile celui altoit sunt mai mari și mai frumoase decât a celui sălbatic. Iar perele celui altoit așa de mult întrec pe ale celui pădureț, încât doar la formă seamănă cu cele pădurețe; încolo mărimea, gustul, bunătața și prețul celor sălbatice nici nu se pot apropia de ale celui altoit. Înainte de ce ar fi fost altoit, cei doi pomi pădureți erau într-o parte la fel. După ce a fost altoit unul din ei în acesta, care a fost altoit, a murit pomul cel sălbatic, încât după altoire este cu totul altul: mai frumos, mai de preț.

Tot așa se întâmplă, și cu omul, din al cărui suflet a fost alungată și sălbăticia păcatului, și în locul ei a fost altoit darul cel sfânt al lui Dumnezeu. După cum în pomul

cel altoit este o nouă putere de viață, care nu numai că-l face mai frumos, ci îl dă și roade mai bune: tot așa se întâmplă și cu omul, care a alungat din suflet păcatul și a primit darul cel sfânt: viața lui e neasemnat mai frumoasă, iar faptele lui sunt mult mai plăcute înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

Această viață nouă o aduce în suflet moartea lui Isus Hristos pe lemnul Crucii, cum așa de frumos se spune, în fiecare Duminică, după Sfânta Evangheliă dela utrenie: „Iată prin Cruce a venit bucuria în toată lumea”. Prin moartea Sa pe Cruce, Mântuitorul a dobândit iertare de păcate la toată lumea: acolo, pe lemnul Crucii, a pironit și a omorât Domnul păcatul. De aceea, ziua de Vineria Mare, în care a fost răstignit Isus de bună voie, pentru noi e o zi mare, și ajunăm. Voi, încă veți fi auzit, ori poate chiar cunoașteți creștinii de acela, cari, după ce s'au cuminecat în Jola Mare, nu mai iau în gură nici apă până în ziua luminată a învierii, căutând să facă și ei ce pot mai mult pentru a omări păcatul și a-l smulge din suflet toate rădăcinile. De aceea ne este nouă așa de dragă Sfânta Cruce, și căutăm să o avem în casele și în câmpurile noastre; și căutăm să ne însemnăm cu ea pentru ca să-I arătăm Domnului dragostea noastră.

Acum să ne întoarcem iarăși la cântarea cea mai frumoasă, pe care v'am amintit-o la începutul acestei cuvântări: „Ieri m'am îngropat împreună cu Tine Hristoase; astăzi mă scol împreună cu Tine, înviind Tu”. Da, în Postul Paștilor, în mine a murit sălbăticia păcatului, l-am sugrumat pe acest dușman de moarte în taina sfintei spovedanii, și l-am alungat din suflet. Cel mai mare dușman al omului este păcatul, care nu numai că a scos pe Adam și Eva din raiul fericirii și i-a trimis în lumea aceasta a necazurilor și a durerilor, și cu ei pe toți urmașii lor, dar le-a mai adus și moartea, căci de nu păcătua omul, nu cunoștea moartea, nici durerile și bolile, cari ne vestesc foarte de cu vreme sfârșitul dureros al vieții. Fără de păcat n'am fi murit, ci am fi trăit aici în lume în raiul desfătărilor, fără dureri și fără de necazuri și apoi am fi trecut în viața veșnică și neasemnat mai fericită; nu din patul suferințelor, ci prin un somn dulce, prin un vis frumos și plăcut. Sălbăticia păcatului o vor gusta și mai tare nenorociții din Iad, unde vor suferi chinuri de moarte, cari în lumea aceasta atâtea dureri le-ar pricinui, de i-ar omorî: acolo ei ar fi foarte fericiti de ar putea muri, ca să înceteze odată suferințele. Nu vor înceta însă nici pe o clipă, ci le vor suferi necontenit toți acela, cari nu au voit să alunge din sufletele lor păcatele. N'au voit să se spovedească.

Cunoscând aceste dureri crâncene și veșnice, Biserica ne pune pe buzele tuturor cântarea de mai sus, fiind sigură că omul cuminte nu poate dori Iadul, deci nici nu mai poate să mai sufere în suflet pe cel mai mare dușman, care ne este păcatul ce ne duce în Iadul cel veșnic. Ra pe toți dorește să ne albă astăzi cuminecați, adecă în sufletul nostru să fie altoită o viață nouă, a darului sfânt, care ne face și mai frumoși, și mai buni și mai puternici. Ca din o boală grea se scoală omul care s'a spovedit. De aceea și zice cântarea: „Astăzi mă scol împreună cu Tine, înviind Tu”. Învierea lui Isus urmează după spovedania și cuminecarea noastră. Ca și un pom altoit, așa și sufletul nostru, după ce s'a curățit de păcate și a primit Sfânta Cuminecătură, este mai nobil, mai de preț. Pomul altoit ne aduce folos numai în lumea aceasta, și trăiește doar numai câțiva ani de zile, și nici în aceștia nu rodește în fiecare an. Sfânta Cuminecătură ne

dă puteri nebănuite, cari ne ajută ca și în lumea aceasta să răbdăm necazurile mai cu ușurință, și să facem astfel de fapte, cari ne asigură fericire dumnezească pentru vecii vecilor. — Ori altoire dumnezească a Sângelui lui Hristos, de Te-ar cunoaște și prețul toți oamenii!

Sinod protopopesesc, și încă ceva. În 26 Aprilie c. s'a ținut la Arad sinodul protopopesesc de primăvară al districtului. Spovedindu-se mai întâu preoții înșiși, dâșii au ascultat apoi mărturisirile credincioșilor, adunați în frumoasa și bine îngrijita noastră biserică. A urmat liturghia înainte sfîntitelor, în cadrul căreia, după preoți, s'au cuminecat credincioșii, copleșiți de taina sfintei slujbe. Preoții s'au retras apoi în sala cea mare a soc. „sf. Pavel”, dela palatele unite, unde și are loc sinodul.

După o telegramă omagială ierarhului eparhiot, au urmat debaterile sinodului, printre care a fost, de capitală importanță, problema „Datoriilor cetățenești”, temă despre care fiecare preot a trebuit să prezinte o lucrare în scris. După citirea recenziunii lucrărilor, s'a deschis discuția asupra următoarelor chestiuni practice: 1. Cum trebuie să fie preotul factor de educație cetățenească? 2. Împlinește Agrul rolul lui bine determinat de a fi școală de educație socială și cetățenească? 3. Este bine, sau nu, ca preotul să facă politică?

O altă hotărîre de importanță covârșitoare este, ținerea exercițiilor spirituale pentru cantorii districtului. Ideea este sulevată de p. Iosif Popa, protopop districtual, și este de dorit ca să fie îmbrățișată de toate districtele protopopești ale provinciei mitropolitane. Reculegerea sufletească de 2—3 zile la sediul protopopesesc, sau într'alt centru acomodat, a cantorilor se poate face în condiții materiale modeste și'n acelaș timp cu rezultate nebănuite de mari. (if.)

Tot conștiința preoțească

de pr. Petru P. Berinde

Cred că toți cetitorii „Unirii” — mai ales preoții — au urmărit cu viu interes discuția dintre p. Octavian Popa și p. I. Manu, în legătură cu îndeplinirea conștiințioasă a datoriilor preoțești. Din parte-mi când m'am decis a scrie aceste rânduri, n'am făcut-o pentru a lua apărarea p. Oct. Popa, căruia trebuie să-i dăm tot dreptul, după ce caută să recunoaștem tristul adevăr că nu suntem așa cum ar trebui să fim, ci pentru a reimpreseta lucruri scrise deja în „Cuvântul Adevărului” de pe la Crăciunul a. 1935 și prin „Unirea” cam tot de pe atunci. S'a scris doar tot despre împlinirea cum se cuvine a slujbei preoțești și despre controlul ce ar fi să-l facă mai marii bisericesti.

Țin să declar din capul locului că nu înțeleg de ce ar trebui să supere pe cineva cele scrise de p. Oct. Popa, când nu se poate să nu fim convinși că nu sunt altceva decât un însemn la o viață sufletească pe un plan mai înalt și mai după inima lui Isus, amăsurat sugestia Cărții Sfinte: „Cel drept să mai facă dreptate și cel sfânt să se mai sfințească”.

* * *

Cumcă avem lipsă de control în vederea împlinirii mai conștiințioase a oficiului preoțesc, nu mai încapem nici o îndolală. Oare nu se exercită controlul deja în Seminar? Cunoscați când dactorii trebuiau să controleze că și face ori ba fleștecare teolog cuminecarea reglementară — pe atunci la 2 săptămâni — și erau cari și așa se eschivau? Ba cunosc ca-

zuri când și în pastorație unii protopopi controlau de și-au împlinit ori ba, preoții tractuali, mărturisirea pascală, căci erau și de acela cari altminteri nici asta n'ar fi făcut-o. Nu din totală ticăloșie, ci din tembelsm.

Elemente slabe au fost și vor fi totdeauna și în seminarii și în pastorație. Dar nu-i nimica ascuns ca să nu se descopere. Mai nou, un preot tânăr, celibe, a fost descoperit că trăiește cu o tânără în aceeași casă — sora preotului (?) — și descoperindu-se „conștiința preotului”, a fost suspendat, iară el a trecut la ortodocși.

Și acum dacă trebuie control, de ce n'ar putea fi acela și pe neașteptate, când de fapt mai bine se poate convinge superiorul de rezultat în catehizație, pregătirea în predicare etc?! — Cum se poate la învățători, profesori, și alte categorii de slujbași, de ce nu s'ar putea și la noi?!

Scriitorul acestor rânduri este la același biserică și parohie cu superiorul său imediat, protopopul. Acesta îi face de 2 ori pe an inspecția catehetică, punându-i în vedere acest lucru numai în ziua respectivă, pentru a ști la care școală este din cele 3 școli primare și 1 gimnaz unde face catehizație. Fostul inspector catehetic eparhial încă l-a făcut inspecție pe neașteptate. Prin urmare în ce privește controlul scris ca unul care cunoaște chestia din experiență proprie. Și o spune cu conștiința împăcată: bun lucru e controlul.

Și eu sunt preot în pastorație, având credincioșii împărțiți în diferite clase sociale: intelectuali, muncitori, țărani, cari sunt în contact cu oameni de diferite confesiuni, principiu, într'o parohie respirată. Ca atare cunoosc greutatea pastorației și nu trag la îndoială că sunt destui preoți cari muncesc din greu pentru mântuirea sufletelor, activitate ce se poate constata din rapoartele și datele statistice anuale. Dară întrebarea e, căți le trimite la termin și câte le fac în mod conștient? De câte ori se întâmplă că nu consună cele din datele statistice cu cele din Tabloul rezumativ? (Mă gândesc la Tabloul ce s'a impus pe întreaga dieceza Lugojului, din păcate) — după un formular al parohiei Lupeni I—II).

Că nu se fac cu conștientozitate, releasă din declarația unui părinte misionar, care cu prilejul sf. misiuni s'a putut convinge de starea sufletească deplorabilă a credincioșilor din o parohie, rămânând foarte surprins ulterior de numărul mare al cuminecărilor introduse în registru. Registrul de funcțiuni trebuie să fie o icoană fidelă a parohiei. Ceeace în eparhia Lugojului se face așa că crâșnicul induce pe o fișă numărul participanților dela diferitele servicii și a cuminecărilor de pe care apoi preotul le va induce în registru. Asta privitor la diferite servicii sfinte. Și nu mai vorbesc de alte exagerări cu diferitele asociații, cari există numai pe hârtie, cu membrii numeroși, dară activitate nimica.

După cele de mai sus închel afirmând că în loc de a ne supăra când ni se dau îndrumări folositoare — pe lângă rezerva dreptului de a te apăra când ești atăcat ori acuzat pe nedreptul — mai bine să ne punem pe lucru, căci diavolul și slugile lui nu dorm ci lucrează. Deci și noi să fim la datorie.

Cele de mai sus nu le-am scris fiindcă ași avea plăcerea să polemizez, ci am așternut pe hârtie lucruri adevărate, accentuând că și eu sunt de credința că nu-l îngăduit ca un preot să fie apreciat după arta de a se și „pune bine” cu cel mari și tari, ori după rubedeniile dela Ierusalim, ci după munca ce o depune. Și Dumnezeu să fie cu munca apostolică a tuturor celor într'adevăr bun!

Misiunea femeii

Femeia are o misiune moralizatoare. Și aceasta e foarte natural, deoarece prin ea se perpetuează omenirea. Ea este educatoarea înăscută a neamului omenesc. Din inima femeii fâsnește izvorul limpede al vieții înalte. Prin ea răsar în lumea sufletelor florile cele mai alese. Singur omul e atât de convins de misiunea moralizatoare a tovarășei sale, încât se întâlnesc la tot pasul necredincioși, mândri de pietatea femeii lor.

Prin femeie, zice Bossuet, se naște bunătatea, care-i sigiliul lui Dumnezeu în noi. Omul se naște mai întâiu la viața animală. Deci la început el e egocentric. Iar prin contactul mamei sale, prin simpatia ei, copilul simte răsărind în el bunătatea.

Se zice că femeia e o slăbiciune. Da, atunci când dânsa e infidelă misiunii sale, atunci când dânsa și-a pierdut valoarea sa morală. Credincioasă, dânsa e atotputernică; dânsa ține în mâinile sale secretul înălțării omeniești.

Scopul e atât de înalt, încât Dumnezeu l-a pus sub protecția instinctului. S'ar putea crede că sub actul rațiunii, ordinea lucrurilor ar fi fost mai bună. Dar nu-i așa. Experiența ne arată, că rațiunea se poate înșela; ea variază după indivizi; o mulțime de motive o înconjoară cari pot s'o facă vicioasă. Instinctul, anterior oricărui raționament, menține planul divin. Iată pentru ce acest plan nu se realizează nicăiri mai bine decât în tendințele spontane ale femeii, în gusturile sale, în aptitudinile sale, în darurile sale fizice și morale. Or, toată personalitatea ei, tradează rolul său. În tot timpul, în decursul istoriei și-a evenimentelor, influența femeii a rămas bună sau rea, după cum dânsa a fost fidelă sau nu, idealului său.

Familia este cadrul în care dânsa poate mai bine să-și desvolte rolul său moral și social. Aici se confundă cele două scopuri ale planului divin: perpetuarea neamului omenesc și sporirea frumuseții morale. Totuși, pentru că religia, inițiativa supremă a acestei frumuseți, lasă toată libertatea în ce privește perfecțiunea sa individuală, unora li-se deschid căi excepționale. Nu toate femeile sunt chemate la căsătorie, la maternitate naturală. Însă aceasta nu înseamnă că acestea nu duc cu sine, acolo unde Dumnezeu le chiamă, calitățile lor feminine. Și încă elevate în chip deosebit.

Iar dacă, unor persoane de elită, Dumnezeu le refuză maternitatea în căsătorie, e pentru că acestora Dumnezeu le-a rezervat o misiune pentru cadre mai largi, pe care s'o exercite pe calea învățământului la exemplul, a influenței sociale; prin farmecul lor, prin suveranitatea unui ideal, care nu impune platoșa în chip firesc mărginită și egolstă a datorii de mamă. Altor Dumnezeu le cere apostolatul direct al sufletelor, sub oarecare forme a carității: acțiune sau rugăciune, în acele răsadnițe ale desăvârșirii ce le oferă viața călugărească, sau pur și simplu în cadrul unei vieți cu totul personale.

În realitate, aici sau dincolo, femeia rămâne izvor de virtute în mod excepțional și nu e în contradicție cu calea generală. Acea care se jertfește pentru toți, devine mama tuturor. Frumusețea morală e mărirea supremă. Ea domină și perfecționează pe toate celelalte frumuseți. (S. M. A.)

„Thaumaturgul din Montreal”. De porecla aceasta atât de mult grăitoare l-a învrednicit adevărul faptelor sale pe smeritul între monahi Andreu Bisette, frate laic din congregația „Sf. Cruci”. Născut din părinți săraci, așa a rămas până la capătul vieții sale

pământești: înfrățit cu cea mai desăvârșită sărăcie. Cu toate acestea la locul de veghe odihnă a fost petrecut de o mulțime ce trecea ca număr, mult peste o jumătate de milion, aparținând tuturor păturilor sociale.

Taina acestei venerații ce lasă cu tot din comun? Sfințenia neprefăcută a umilului Frate Andreu, de mic copil și până la adâncă bătrânețe (1845—1937). Faptul că, în ce-l privește știința de carte, nicicând n'a ajuns mai departe decât la a sloveni anevoie, nu l-a scârșit întru nimic în ochii nimănui. Se aflase doar — dela alții, nu dela el, căci el n'avea obiceiul să se valete — că la vârsta de 5 ani rămăsese orfan de tată, iar după alți 5 ani și de mamă, cu alți 10 frațiori și surioare. Și erau cu toții săraci lipiți pământului, tatăl lor fiind un biet ziler fără altă avere decât palmele. Iar el, Alfred, — așa-l chema ce numele de botez — mai era pe deasupra și puținel ca trup de să-i sufle vântul și veșnic suferind. De aceea n'a putut face treabă ca ucenic de pantofar și a luat drumul pribegiei în căutare de ceva muncă potrivită cu puterile lui slabe. O vreme a și căpătat de lucru la o întreprindere textilă, dar a trebuit să plece și de aci. — Nici asta nu era de el.

Cu chiu, cu vai, după multe întreprinderi, a isbutit să fie primit în congregația „Sf. Cruci” și trimis în mănăstirea din Montreal (Canada). De unde nici nu s'a mai mișcat apoi. Drept că odată ce s'a văzut ce comoră de bunătate e Fratele Andreu — așa-l botezaseră în călugărie — nici n'ar mai fi dorit nimeni îndepărtarea lui. Dimpotrivă. Și cum nu, când acest portar al mănăstirii și barbier al studenților, era numai serviabilitate și veselie, pe lângă toată șubrezenta sănătății lui!

Mai mult: în curând s'a aflat că acest monah analfabet e o nesecată vistierie de statură pline de înțelepciune cerească. Și atâta a fost de ajuns, pentru că părinții, studenții și altă lume, fără număr, să-l năpădească cerându-i sfatul și ajutorul în fel de fel de îndoieli și năcazuri. Pentru că s'a mai constatat un lucru: mâna Domnului era cu acest călugăr smerit. Faima minunilor săvârșite în urma rugăciunilor lui a trecut hotarele Canadel, până departe, în inima Statelor Unite. Pentru căre lucru i-s'au făcut și mizerii, nu cumva să sufere dreapta credință. Precum, apoi, nici n'a suferit credința, dar a suferit cu atât mai mult el. Dela mulți și în multe chipuri.

A avut totuși și o mângăiere: în 1904 i-s'a dat voie să adune bani pentru o modestă capelă lângă colegiul mănăstirii din Montreal. Ceeace dânsul, încrezut în protecția s. Iosif, spre care s'a îndreptat în toate strămtorările sale, a și făcut ca nimeni altul. Căci de un de la început era vorba de o simplă și neînsemnată capelă, în 1915 s'a început clădirea unei catedrale uriașe — firește în cinstea Sf. Iosif — pe banii adunați exclusiv dela pelerini. În 1935 nu mai puțin de 500.000 de înși au cercetat, din apropiere și din depărtări, această catedrală și mai bine de 190.000 scrisori au sosit, cerând sfat și lămuriri thumaturgului analfabet ce-și petrecea zilele în rugăciune și cazne în umbra acelei catedrale în care în acel an se slujiseră 4000 de sfinte liturghii. — Cu adevărat: Cele de neam prost și nebagate seamă ale lumii le-a ales Dumnezeu, ca pe cel mândri și tari să-l rușineze. (R. Negru).

Citiți și răspândiți

„UNIREA”

Semințe în ogrorul sufletelor. Pe răbojul misiunilor populare din Arhidieceză, ținute în Paresimile acestui an, încreștăm noul localități și noul date. De sine înțeles că spre cea mai mare mângăiere a noastră și a tuturor celor ce înțeleg valoarea roadelor sufletești.

1. Seria o deschide capitala Țării, *București*, unde pâr. *Dumitru Neda*, redactorul nostru, ca trimis al Reun. Arhid. de misiuni, a făcut slujba misionarului vreme de o săptămână încheiată (18—25 Aprilie) la biserica „Sf. Vasile” din str. Polonă (48). La ascultarea mărturisirilor au dat ajutor frații în Domnul: Dr. Vas. Aftenie, paroh-protopop; Natanail Munteanu; Dr. I. Georgescu; A. A. P. Augustin Tremer, A. A. și P. Irineu Merloz.

2. De praznicul s. Gheorghe s'au ținut sfinte misiuni populare în Aita Seacă, Chiheriu, Galda de jos și Voila. La *Aita Seacă* a pâr. I. Șteu vestitor al cuvântului a fost pâr. Dr. Vas. Cerghizan, prof. de religie în Turda. La ascultarea mărturisirilor a fost ajutat de pâr. I. Țălnariu din Baraolt. — În *Chiheriul de sus* cu vestirea cuvântului s'a ostenit pâr. Dr. Nic. Lupu, profesor de teologie în Blaj. La ascultarea celor mai bine de 600 spovedanii au dat ajutor preoții: Iuliu Grama, parohul local, Iuliu Cioba (Chiheriul de jos), Nașcu Bogdan (Iernoteni), Iuliu Pop (Sânmihaial de Pădure) I. Șoptereanu (Șerbeni), Ilie Mirion (Căcuclu) și Remus Păcurariu (Orisiul de jos). — La *Galda de jos* apostolia misionară au săvârșit-o pâr. I. Moldovan, canonic mitropolitan și pâr. Dr. Sept. Todoran, prof. la Academia Teologică din Blaj. S'au înregistrat peste 700 apropieri de sf. Taine. La ascultarea spovedaniilor au dat ajutor și preoții: Nic. Crețu, parohul local; Amos Frâncu (Benic), G. Bârsan (Cricău) și I. Coman (Oieșdea). — La *Voila* pâr. Andrei Radeș, cuvântul mântuirii l'a vestit pâr. Dr. Coriolan Pop-Lupu, profesor la Academia Teologică din Blaj. Mărturisiri și cuminecări peste așteptări de multe pentru acea parohie: 230. Au dat ajutor la ascultarea spovedaniilor: preoții din satele învecinate; Moise Ionașcu (Cincul Mare), N. Hirian (Dridif) și N. Naghi (Rucăr).

3. Tot în Paresimile acestui an a aranjat și Reun. de Misiuni a *Lugojului* sfinte misiuni populare *Ocna de Fier*, *Reșița* și *Șimand*, preoți misionari fiind pâr. I. Ienea, canonic lugojan, pâr. I. Munteanu, preot în Dragășina și pâr. Dr. Iuliu Rațiu primnotar consistorial în Lugoj. Roadele sufletești, relativ, foarte bogate și aici în toate trei localitățile. — Lăudată să fie Sf. Treime cea de o ființă și nedespărțită, pentru tot binele săvârșit pretutindenea cu ajutorul harului de sus, atât prin vestirea cuvântului, cât și prin primenirea sufletelor în baia spovedaniilor!

Știri mărunte

Hristos a înviat! Și sărbători ferice le dorește tuturor colaboratorilor, cetitorilor și prietenilor săi: „Unirea”.

Personale. Ven. Ordinariat al Lugojului a numit pe pâr. I. Munteanu, din Dragășina paroh la Cenadul Mare iar pe pâr. Cornel Nicolescu, dela S. Măria Orlea admin. paroh. la Silagiu. — Ven. Ordinariat al Maramureșului a numit pe pâr. Ioan Turdeanu, paroh, arhid, în aceeaș calitate, la Jibou.

Noul Rector al Academiei Comerciale din Cluj a fost ales în persoana d. Dr. Octavian Pris, profesor la acea înaltă școală. Blajul, unde nou alesul a făcut apostolie dascălească și națională vreme de 16 ani, precum și „Unirea” la care a muncit ani de-a rândul în calitate de colaborator, redactor și director, au

motive speciale de a se bucura de această distincție bine meritată. — Sincere felicitări!

Pe drumul Romei. Pelerinii Români, în număr de peste o sută, au trecut alaltăieri, Joi, prin punctul Jimbolea în drumul lor spre Cetatea Veșnică. În grupul acesta sunt reprezentate toate eparhiile provinciei noastre bisericești române unite. Dela însuși centrul blăjan au plecat pe această cale, pe care le-o dorim tuturor cât mai plină de haruri, următorii: Rev. Dr. Augustin Popa, dir. „Unirii” și secr. general al Agrului care organizează acest pelerinaj patronat de corul episcopesc; pâr. Gh. Dănilă canonic mitropolitan; pâr. Augustin Folea, dir. Cancelariei Mitropolitane; pâr. Dr. Sept. Todoran, prof. la Acad. Teologică; pâr. Ștefan Pop, prof. la liceul de băeți; pâr. P. Breazu; d. Dr. Casiu Suci, medic și doamna; d. M. Oltean și d. Nic. Albu, învățător. — Preasfințitii arhieriei ai bisericii noastre vor pleca cu toții a treia zi de Paști spre Roma, unde se vor întâlni cu pelerinii.

Moartea arhierului ortodox militar Dr. Ioan Stroia, s'a întâmplat la 18 Aprilie c. Adormitul în Domnul era în vârstă de 72 de ani. Făcuse studii teologice la Sibiu și avea doctoratul în litere dela univ. din Lipsca. S'a distins ca profesor de teologie în Sibiu și ca protopop la Săliște. A muncit și cu peana colaborând la „Telegraful Român”, „Vatra Școlară” și „Revista Teologică”. În 1925 ajunge, ca preot văduv (fusese căsătorit, cu fiica ases. consist. Nic. Ivan, devenit episcop al Clujului) episcop al armatei cu sediul în Alba-Iulia. — Facă-i Domnul parte de fericire netrecătoare!

Locale. Dumineca viitoare, a Tomii, va predica în catedrală pâr. Ion Pop-Câmpeanu, dir. lic. de băeți.

— Seria exercițiilor spirituale dela școlale Blajului s'a încheiat cu deprinderile sufletești ale elevilor dela lic. comercial, conduse de pâr. Liviu Chinezu, prof. de religie și cu ale studenților în teologie, conduse de pâr. Dr. Gavril Pop, prof. la Academia Teologică din loc.

— Agru local și Reuniunea Femeilor Române Unite din Blaj au aranjat săptămâna trecută exerciții spirituale pentru mireni. Conferințele religioase le-a rostit pâr. Dr. Dominic Neculdeș, călugăr franciscan unit. Încheierea s'a făcut, în cadre solemne, la Florii, printr'o s. împărtășanie în grup, la s. liturghiile arhieriească din catedrală, prin mâinile pâr. Mitropolit, care a și predicat de acel praznic.

— Luni, Marți și Miercuri din săptămâna aceasta a conferențiat, tot în catedrală, seara, pâr. Iuliu Moga, profesor, despre Patimile Domaului.

— Sfintele slujbe din Joia Mare s'au sărbătorit cu strălucirea de altădată. În cadrele sf. liturghii arhieriești, I. P. S. pâr. Mitropolit a făcut sfințirea Mirului, în sobor de preoți, iar după aceea a făcut și serviciul spălării picioarelor alor 12 clerici ce închipuiau cei 12 ucenici dela Cina cea de taină. — Seara, la ora 20, s'a început slujba celor 12 evanghelii, cea dintâiu cetindu-o însuși I. P. S. Sa. La toate serviciile divine din această zi a asistat mulțime mare de popor credincios.

Vești îmbucurătoare dela Reghin. Organizația agristă locală din Reghin a organizat în Paresimile acestui an o serie de conferințe religioase ce au fost ascultate, în sala de ședințe a Primăriei, de un public numeros și select. Au conferențiat preoții-profesori: I. Micălea (»Creștinism și naționalism») și A. Pop din T. Murăș (»Fenomenul religios»); L. Chinezu dela Blaj (»Înlăturarea suferinței în lumea modernă») și d. prof. dir. O. Hulea din Aiud (»Lourdes»). — Tot la Reghin s'a produs și gestul de înaltă semnificație morală și națională a d. prof. N. Plutea, conducătorul cohorței de

cercetași »Br. Vasile L. Pop» din Reghin, care s'a îngrijit să fie reparată frumos, din cassa cohorței, cripta patronului ei, aflătoare lângă biserica noastră.

Exerciții spirituale pentru universitari. În zilele de 16—18 Aprilie c. pâr. Liviu Chinezu, prof. de religie în Blaj, a ținut exerciții spirituale cu studenții și studentele noastre din București care fac parte »Asociația Studenților Români Uniți» (*Astru*). La încheierea deprinderilor sufletești participanții s'au mărturisit, apoi s'au cuminecat în corpore, la biserica »Sf. Vasile» din Capitală.

Misionari ruși. După știri din Roma, Sf. Părinte a aprobat un plan de studii pentru formarea de misionari ruși. Deocamdată au și început să facă studii în sensul acestui proiect 25 de studenți. Câtă vreme va dura teroarea bolșevică, acești misionari vor avea să activeze în lumea emigranților ruși spre a-i câștiga pentru ideea unirii. Dar îndată ce se va schimba situația în mai bine, Sf. Scaun îi va folosi pentru adevărata lor menire: apostolia sfântă în Rusia limbei și sângelui lor.

Jertfelnicie impresionantă. O migăloasă dare de seamă ce se extinde pe 360 pagini de tipar, arată rezultatele definitive ale »Duminecii Universității» din Italia, pentru anul 1936. Totalul sumelor adunate din ofrande benevole face 3,025,430 lire italiene. Cu 25,418 lire it. mai mult ca în 1935, pe lângă toate mizeriile războiului abisinian, a sancțiunilor, șcl. Toată propaganda pentru adunarea acestor ajutoare destinate universității »S. Inimi» din Milano a organizat-o și condus-o Acțiunea Catholică Italiană în 18,010 parohii din Italia și colonii; apoi în toate institutele de educație și învățământ; în toate seminariile, asilele și orfelinatele italiene. Nu mai puțin de 16,887 grupări acționiste parohiale au făcut cheta în biserici, pe stradă și dela casă la casă.

Pentru sănătatea clerului. La Toulouse (Franța) s'a ținut mai în iarnă un congres medical, sub prezidiul ep. local Saliège, ocupându-se de măsurile ce trebuiesc luate în vederea apărării sănătății tinerilor clerici și a preoțimei peste tot. Au luat parte o seamă de somități medicale catolice, precum și superiori de seminarii și de ordine călugărești. Încheierea la care s'a ajuns, după numeroase și temeinice desbateri, e aceasta: să ridice cât mai multe case de odihnă și de refacere pentru clerici, novici și preoți, și să se deie toată atenția igienei seminariilor și hrănirii idestulitoare a tinerilor leviți. — De notat că temele acestea vor fi reluate și la congresul medical internațional ce se va ține anul acesta la Roma, sub prezidiul Msgr. Pizzardo.

Cărți & Reviste

IULIU MAIOR: *Tâlcul evangheliilor* din toate Duminecile de peste an. Blaj. 1936. Pagini: 353. Prețul: 34 Lei.

Pâr. Iuliu Maior e cunoscut preoțimei și satelor noastre îndeosebi pentru „grăunțele sufletești”, număr de număr, de atâția ani, dela „Unirea Poporului”. Aceste tâlcuiri, scoase acum în volum, tot acolo au văzut mai întâiu lumina tiparului. Cu limba lor ușoară și cu explicarea bine gândită, verset de verset, a pericopelor evanghelice de peste întreg anul, nu încapă îndoială că vor fi de mare folos întru zidirea duhovnicească a cetitorilor. Cari nu-i ertat să lipsească acesteia a 14-a tipăritură a autorului. Cum, dealfel n'au lipsit nici celorlalte scrieri ale aceluiași.

SIMION GOCAN: *Cea plină de dar... Oradea*. 1937. Pagini: 102. Prețul 25 Lei.

Douăzeci de predici mariane, scrise cu gust literar și cu bun simț teologic: acesta-i cuprinsul lucrării pâr. Simion Gocan. Dată fiind intensificarea cultului Pururea Fecioarei noi, atât la sate cât și la orașe, în cadre parohiale și școlare, cuvântările prinse în broșura

„Cea plină de dar...” sunt dintre cele mai bine venite. Face să fie cetite, meditate, cernute prin suta propriului suflet și, intru cât e vorba de preoți, împărtășite și turmelor cuvântătoare. — Prilejuri sunt destule.

Dr. IOAN ȚENCHEA: *Pe drumul unei credințe.* Timișoara. 1937. Pagini: 168. Prețul: 50 Lei.

Avocat distins, creștin luminat și devotat fiu al bisericii noastre: iată cine-i autorul volumului: „Pe drumul unei credințe”. Privește lucrurile în față și le zice pe nume. Convingerea dănsului, ca și a lui Baudrillard, pentru care are o deosebită venerație și ca și a tuturor marilor cugetători creștini francezi de astăzi (în atmosfera cărora și-a făcut studiile) e una și neclătită: Respect moralei pe toată linia! „Problema vieții și a vitalității unui popor este în esență o problemă morală. Toate chestiunile juridice, sociale, politice, financiare, economice, îi sunt și rămân subordonate”. (Pag. 20). În acest spirit sunt turnate toate cele 19 capitole ale cărții d. Țenchea, publicate în anii 1927—1936 prin diferite ziare și reviste și adunate acum în volum. — Bine ar fi să fie cunoscut de cât mai multă lume!

FR. ROUVIER S. I. — Gh. Fireza S. I. *Cele trei flori ale Societății lui Isus.* Lugoj. 1936. Pagini: 174. Prețul: 20 Lei.

Cele trei flori sunt: s. Stanislau Kostka, s. Aloisius de Gonzaga și s. Ioan Berchmans. Toți trei se sting din viață încă de tineri, dar pe culmile sfințeniei. Pilda lor e dintre acelea cari vor străluci prin veacuri îndemnând la urmare. Păr. Gheorghe Fireza dându-ni-le într-o frumoasă românească, a făcut cauzei binelui un serviciu de neprețuit. Răspândirea acestei broșuri în lumea tineretului e o datorie de conștiință îndeosebi pentru părinți și educatori.

P. IOSIF TĂLMĂCEL: *Cântărețul Catolic.* Bacău 1936. Pagini 281. Prețul: 25 Lei.

Cuprinde această broșură a harnicului părinte franciscan Iosif Tălmăcel din Bacău, o mulțime de cântece versificate, unele în cinstea Mântuitorului, altele potrivite pentru sfințele misiuni, și iarăși altele pentru postul Crăciunului, pentru praznicul Nașterii Sfințite; pentru Paresimi, pentru Paști, Înălțarea Domnului, Pogorirea Sf. Spirit; în cinstea Sf. Taine Euharistice; a Preasfințitei Inimi a lui Isus; după împărtășanie; în cinstea Maicii Domnului; a Sf. Iosif; a Sf. Petre; pentru morți și altele. — Le recomandăm atenției obștii binecredincioase și iubitoare de cântece religioase populare.

IACOB MARGA: *Scăparea celor robiți.* Dej. 1936. Pagini: 174. Prețul: 65 Lei.

Păr. Iacob Marga ostenește de mult pe tărîmul scrisului întremător de conștiințe creștinești. Cele 27 scurte considerații morale din lucrarea de față îl arată așa, cum îl știam și până acum: preocupat de cele ale sufletului, bune și rele, păcate de incunjurat și virtuți ce trebuie câștigate cu orice preț. Stilul e simplu, pe înțelesul tuturor. Cele câteva chipuri ce împodobesc cartea o fac cu atât mai simpatică lumii căreia-i este menită.

FR. A(RSENIE): *Sfântul Anton de Padua.* Bixad. 1937. Pagini: 96. Prețul 8 Lei.

Autorul, apreciat ziarist înainte de a se călugări, dovedește că a rămas, sub raportul stilului, același iscusit mănăitor al condeiului și când e să aștearnă pe hârtie povestea minunată a vieții unui sfânt dintre cei mai populari în Apus. Și de o bună vreme încoace foarte cunoscut și cinstit și în Răsărit. Suntem siguri că broșurica aceasta va trece ca pâinea caldă, mai ales la mulțimile celor simpli și buni dela sate. — O merită.

CH. QUENET—Iverna: *Unitatea Bisericii.* Săbăoani. 1937. Pagini: 217. Prețul: 15 Lei.

Doă probleme limpezeste această lucrare excepțional de merituoasă: aceea, a desbinării bisericii orientate de cea apuseană și cealaltă, în legătură cu prima: problema reunirii bisericilor. Mai rar o carte tratând teme atât de gingașe cu așa obiectivitate împreună cu temeinicie și delicateță. Prețul extrem de redus arată că-i vorba de o tipăritură de propagandă. Și ar trebui să fie înțeleasă osteneala tălmăcitorului și jertfa casei de editură, făcându-se dovada acestei înțelegeri printr-o răspândire cât mai întinsă. Mai ales că nici limba traducerii nu lasă nimic de dorit.

Dr. Irina Berinde: *Fecloara înțeleaptă.* Sighet. 1937. Pagini: 86. Prețul: 25 Lei.

Rar cetește omul rânduri așa creștine și așa cuminte scrise pentru fete, ca seria de mici studii din broșura dr. Irina Berinde, profesoară de școală secundară. Ne-am bucura mult să știm această lucrare în mâinile tuturor acelor pe cari le privește, cetită și recetită de ele. Pentrucă-i pornită dela inimă înțelegătoare și are graiu pentru orice inimă nestrăcută. — O recomandăm cu căldură.

VICTOR CREȚU: *Organizarea educației fizice în școala normală.* Blaj 1936. Pagini: 34. Prețul: 20 Lei.

Răzimat pe o seamă de izvoare bine alese, păr. V. Crețu, prof. de educația fizică la liceul de băieți din Blaj, dovedește în acest studiu de specialitate, că actuala situație a educației fizice în învățământul normal nu este cea corespunzătoare scopului și deci cea dorită. Chestia fiind de netăgăduită însemnătate, e de sperat că cei pe cari îi privesc în primul rând răspunderile pentru defectuoșitățile ce pot fi evitate, respectiv îndreptate, vor da atenția cuvenită avertismentelor de bine, cum sunt și cele din studiul păr. V. Crețu.

Parohia Română Unită — Agrîșteu

Publicare de licitație

În ziua de 16 Maiu, la 2 ore după prânz, curatoratul gr. cat. din Agrîșteu va ține licitație publică minuendă, în localul școlii primare, cu oferte închise, pentru darea în întreprindere a *edificării din nou a bisericii.*

După deschiderea ofertelor curatoratul, dacă va afla de bine, va proceda eventual și la licitație orală minuendă. Ca garanție se va depune 5% cauțiune în numerar, sau rente garantate de stat.

Devizul, planul, condițiunile generale și speciale se pot consulta zilnic în cancelaria parohială.

Agrîșteu, la 25 Aprilie 1937.

Ioan Șelariu
paroh

Vasile Muntean
curator prim.

Curatorul parohiei române-unite din Șarmășel

Nr. 41—1937.

Publicațiune de licitație

În ziua de 16 Maiu 1937 ora 3 d. m. Curatorul Parohiei-române-unite din Șarmășel va ține licitație publică cu oferte închise, pentru darea în întreprindere a *lucrărilor de tencuire și fierărie necesare la clădirea bisericii.* Garanția (cauțiunea) va fi de 6% din valoarea ofertei și se va depune deodată cu aceasta în numerar, efecte de stat, ori scrisoare de garanță emisă de o bancă de prima bonitate. În caz că curatoratul va crede de bine, își rezervă dreptul de a face și licitație orală minuendă.

Licitația se va ține în localul casei parohiale.

Planurile, devizul, condițiunile speciale și generale etc. se pot consulta în orice zi de lucru la sediul Oficiului parohial din Șarmășel. Șarmășel, la 20 Aprilie 1937.

Grigore Ilieș
prim-carator

Gavril Hinteș
paroh

Parohia Română Unită — Voșlăbeni

Iconostas de vândut.

Parohia română unită Voșlăbeni (Jud. Cluj) are de vânzare un iconostas artistic, lucrat de pictorul *Flaviu C. Domșa* dela Blaj în 1910. Se vinde pentrucă, renovându-se radical biserica în 1930, a fost lărgită, iar pereții înălțați cu 2 metri, așa că a trebuit făcut alt iconostas, după noua măsură. Totodată aducem la cunoștința stămaților cumpărători, că prețul este cât se poate de modest.

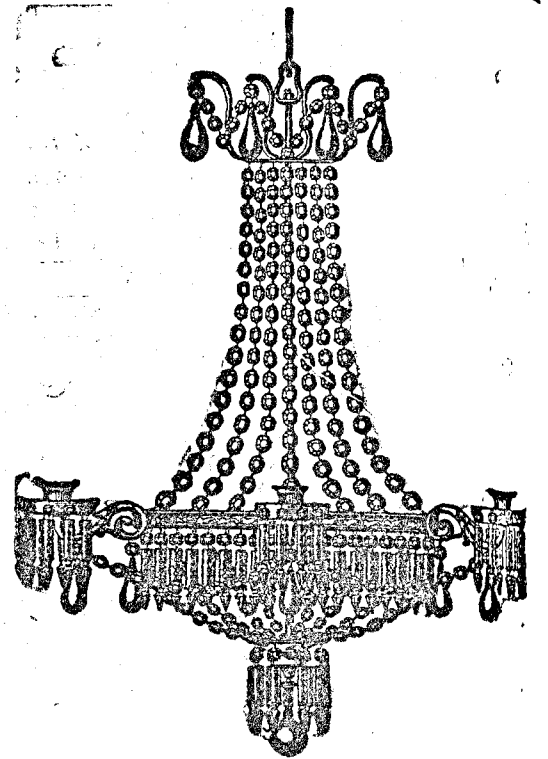
Voșlăbeni, la 14 Aprilie 1937.

Toader Tirlac,
primcurator.

Mihail Marieșan,
paroh, protop. on.

Citiți și răspândiți „UNIREA”

Tipografia Seminarului Teologic gr.-cat. Blaj

Comandați Policandre

la

LIBRARIA ANCA — CLUJ

din sticlă-cristal, în diferite forme pentru bisericile noastre dela sate.

Tot aici găsiți **Sfeșnice** pentru altar, toate mărimile cu 1—3 brațe: **cruci de perete** și cu talpă din lemn, metal, nichel și argintate orice mărime; **Berete** din Klott pt. preoți; **Brăe**, (eingulum) pt. teologi, preoți și protopopi, în diferite lățimi și culori, din mătase sau lână. Se mai află: **Potire, Ciborium, Cădelnițe, Chivot**, aurite și argintate.

Mare depozit de **Ornate și prapori gata**, în diferite culori, cu prețuri reduse. **Icoane de hârtie și picturi**. Tot soiul de rechizite, imprimare, **Cărți de rugăciuni și bisericesti, medalioane, rozare, și steaguri** pentru Reuniunile Mariane. **Teatre și Monoloage populare și școlare**. **Cereți catalogul detaliat și ilustrat.** (10—?)

FRIDERIC HÖNIG

ARAD, STRADA BARIȚIU 10—21

Cea mai veche și mai mare turnătorie de clopote din România.

La comandă fabrică clopote de orice mărime, din cel mai curat bronz pentru clopote, pe lângă garanță mare și cu prefixarea precisă a tonurilor. Invenție proprie licențiată

Rechizite și scune de fer pentru clopote. Motoare electrice pentru clopotit. — Telefon 376.

